

ביאורים | כשהתורה ויצר הרע נפגשים

"הקב"ה אמר להם לישראל: בני, בראתי יצר הרע, ובראתי לו תורה תבלין".

'לכבוש את היצר' נשמע קצת מלחיץ, ובצדק. 'שמע, יש כאן אנרגיות בסדר גודל אטומי שעומדות להתפרץ בכל רגע, ורק שתדע, אתה זה שאחראי לבלום אותן' – ההכרזה הזו איננה מעודדת במיוחד. מאבק שאין לו סוף, מלחמת התשה פנימית בלי עצירות למנוחה – כל אלה מייצרים אווירה טעונה, שאינה עולה בקנה אחד עם עבודת ה' בשמחה. אם נוסיף לרשימה המכובדת הזו את העובדה שהאיוב הוא לא פחות מאשר הנפש שלך, זה גם מתסכל איך אתה אמור לחיות לפי הספר, ולהתכחש לרצונות הטבעיים שלך? לעשות מה שאלוקים אומר, ולהתעלם מעצמך?

זו אכן דרישה לא מוצדקת, ולכן היא גם מעולם לא נאמרה. **התורה אינה מנסה לדאג את האישיות ולכבוש את הנפש באזיקים של דרישות הלכתיות.** הקב"ה לא ממש לא מעוניין שנמחק את האני שלנו בשביל למלא את רצונו. התורה לא באה לעזור לנו 'להרוג' את היצר הרע. להפך. חז"ל מלמדים אותנו שהתורה באה 'לתבל את היצר הרע' כדי שיהיה לו טעם טוב. היא מעדנת את הגסות הגופנית ומזככת את הרצונות האנוכיים, כדי שכל הכוחות הנמצאים בנפש יביאו טובה וברכה לאדם.

הטעם לתקנת נטילת ידיים | הלכות

נטילת ידיים היא אחת משבע המצוות שתיקנו חכמים. שני טעמים נאמרו בטעם מצוות הנטילה לפני אכילת הלחם. **האחד, משום סרך תרומה.** כלומר, כדי שהכהנים יתרגלו ליטול את ידיהם לפני אכילת התרומה, תיקנו חכמים שכל ישראל ייטלו את ידיהם לפני הסעודה. על ידי כך מנהג הנטילה ישתרש בקרב כל ישראל, והכהנים יתחזקו ליטול ידיים לפני אכילת תרומה. איך שכיום בית המקדש חרב, וכבר דורות על גבי דורות אין הכהנים אוכלים תרומה מפני הטומאה, תקנת הנטילה לא בטלה, שמהרה יבנה בית המקדש ועלינו להיות מוכנים ורגילים במנהגי הטהרה.

הטעם השני, מפני שהידיים עסקניות ובתוך כך הן נוגעות במקומות שיש בהם זיעה או במקומות מטונפים, ואין ראוי לאכול בידיים מזוהמות. כדי לשמור על טהרת האכילה וקדושתה, תיקנו חכמים נטילת ידיים לפני הסעודה. אפילו מי שידיו נקיות, כגון שזה עתה רחץ אותן במים עם סבון, צריך ליטול את ידיו לפני אכילת הלחם, כדי לטהרן ולקדשן לקראת הסעודה. (מתוך 'פניני הלכה' ברכות ב, א)

דברים שבלב | לבוש מלכות

"ודבר נוסף, תבוא לבית הספר עם חולצה מגוהצת ומכנסיים חדשים. בהצלחה!" המרפק שדחף לי רובי בעקבות המשפט הזה שאמרתי כמעט פירק אותי. "מה זה חשוב???" אמר לי רובי לאחר שאילן יצא מהחדר. "הכי חשוב שהוא הבנאדם הכי מתאים!"

הרבה זמן חיפשנו מנהל לתיכון הדתי שבשכונה. בין כל המועמדים אילן הכי בלט. בן תורה אמתי, בעל מידות טובות, בעל ניסיון עשיר בחינוך, כריזמטי וסוחף. אחד כזה שיכול להפוך בית ספר צונח לצומח. אבל מה, הוא היה לבוש קצת ברישול... הוא הגיע לפגישות עם חולצה מקומטת שחציה בפנים וחציה בחוץ. מכנסיים דהויים. חיצונית הוא לא נראה מתאים לנהל בית ספר עם 700 תלמידים. "מה זה משנה איך הוא נראה?" התרעם רובי לאחר שהסתיימה הפגישה. "העיקר זה הפנימיות. הוא בעל מידות טובות ויודע לעבוד".

"גם ההופעה החיצונית חשובה", השבתי. "יש לנו נטייה לזלזל בה, אבל היא חשובה. לפעמים הציבור הרחב לא מבין למי יש מידות טובות ומי סתם שחוקן. מה שמשפיע עליו זה אדם שנואם יפה ושמתלבש מכובד. תגיד שזה סתם? לא נכון. אם אנחנו מחפשים אדם שישפיע על המערכת צריכים להתחשב גם בזה. הדבר הראשון שפוגשים באדם שמולנו זו הופעתו החיצונית. אם ההופעה תהיה מרושלת, האנשים יתעסקו במראה ולא יהיו פנויים לשמוע את התוכן העמוק וללכת אחרי האישיות. תאר לך שהמנהל החדש ינאם לפני הילדים והמשקפיים שלו עקומות. הם רק יחזיקו את עצמם לא להתגלגל מצחוק..."

זו הסיבה לכך שכל נושאי התפקידים בישראל צריכים להקפיד על הופעה חיצונית שתרשים את צאן מרעיתם.

הרמב"ם פוסק שהדיינים צריכים להיות בעלי מראה. הנביא צריך להיות בעל קומה ועשיר. באופן זה דבריהם נשמעים יותר, ויכולים להשפיע בצורה שלמה יותר על הציבור. **תמיד צריך לזכור שההיגיון החשוב הפנימיות, והתנאי המרכזי לבחירת מנהיג הן הענוה וכישרון ההנהגה שלו, אבל גם להופעה החיצונית יש חשיבות, כתוספת לעולם פנימי טהור.**

אם אתם רוצים ללמוד עוד על התורה והחיים, אתם מוזמנים להצטרף אלינו. **אם אתם רוצים ללמוד עוד על התורה והחיים, אתם מוזמנים להצטרף אלינו.**

